

Un cânt al speranței

Caprar Florin

Să deschidem din nou iubirii o poartă,
Chiar dacă e cheia prea ruginită
S-o facem țandări, forțând altă soartă,
Să frângem tristetea în noi impietrită.

Căci lunile trec în zbor ca și anii,
Prea iuți parcă pleacă și mult prea ușor
Si-n zborul lor aprig rămânem orfanii
Ce-și pun prea degrabă iubirii zăvor.

Apoi văduviți de visuri, speranțe,
Vor trece alene toți anii ce vin
Si toți vom pica ale vieții restanțe,
Surghiun peste vremuri, regrete și chin.

Să dăm inc-o șansă iubirii să-nvie,
Să spargem azi lacătul ce-a-nchis-o în noi
Si-n anii ce vin viața noastră devie
Un cânt al speranței și al vieții în doi.

Căprar Florin